

[Åksel Larsen.]

som ved deres mangel på konkurrenceevne er hovedårsagen til forværringen af vor handelsbalance.“

Jeg vil endvidere bemærke, at følgerne for Danmark af den engelske regerings skridt i hvert fald ikke er katastrofale. Man kan tvistes om, hvorvidt de er alvorlige. Vi er jo i den situation, at den væsentligste del, den vigtigste del af vor eksport til England består af landbrugsvarer, som ikke rammes. Endelig bør vi vel også tænke på, at den engelske regering kunne have brugt andre midler, som ville have været langt værre i deres følger for os end toldforhøjelsen. Jeg tænker på kvantitative importrestriktioner, som EFTA-traktaten giver adgang til, og som det antagelig ville blive langt vanskeligere at slippe af med inden for en overskuelig tid.

Det ændrer ikke, at traktatbruddet er alvorligt, og at der må skaffes sikkerhed mod gentagelse fra Englands eller andre landes side, men jeg synes dog alligevel, det er noget man må tage i betragtning.

Den højtærede udenrigsminister har omtalt det senere forelagte engelske budget, som annoncerer andre engelske forholdsregler til overvindelse af vanskelighederne, måske på lidt længere sigt, og udenrigsministeren bemærkede, at det åbenbart er hensigten at få nedskåret Englands importbehov og import med så meget som 300 mill. pund sterling årlig. Udenrigsministeren tilføjede, at dette ville være tilsvarende skadeligt for Englands samhandelspartnere. Deres eksport til England vil jo altså falde med 300 mill. pund sterling årlig. Man kan naturligvis ud fra et egoistisk synspunkt sige, at det beklager man, og man beklager, hvis det rammer os, hvis det nedskærer vor eksport. På den anden side tror jeg ikke, det fører til noget at beklage den slags. Det forekommer mig at være en legitim interesse for ethvert land at søge at regulere sin udenrigshandel, så man bortskærer overflødig import. Man skal naturligvis gøre det ved legale midler, ikke ved traktatbrud, men international handel er nu engang ikke filantropi. Lige så lidt som jeg tror, det nytter ret meget at sige til de øvrige nordiske lande, at de må redde Danmark ved at nedlægge deres landbrug og købe danske landbrugsprodukter, lige

så lidt tror jeg, det nytter at appellere til England eller noget andet land og sige: det er ubehageligt for os, hvis I ikke køber så meget hos os, som I har købt hidtil. De handler nemlig ikke af filantropiske grunde, de handler ud fra egne interesser. Vi må se at gøre dem interesseret i at købe hos os. Vi må se at gøre vore egne eksporterehverv så konkurrencedygtige som muligt.

Man må heller ikke glemme den fornyelse og aktivisering af EFTA-samarbejdet, som indledtes i begyndelsen af 1963 efter det lykkelige skibbrud i Bruxelles — hvad det angår anerkender jeg i allerhøjeste grad den højtærede udenrigsministers energiske arbejde for en sådan fornyelse og aktivisering og hans initiativ i så henseende. Denne fornyelse og aktivisering har vist sig at være særdeles gavnlig for Danmark, måske lidt mindre gavnlig f. eks. for England.

Hvis de engelske skridt får de befrygtede følger, må vi se, hvordan vi på anden måde og muligvis på andre markeder kan sikre ikke alene bibeholdelsen af vor hidtidige almindelige eksport, men også dens forøgelse.

Man synes imidlertid i den hidtidige debat herhjemme — bortset fra noget af det, udenrigsministeren sagde — at have overset, at der er noget helt andet i de engelske forholdsregler eller i den politik, Wilsonregeringen vil gennemføre, hvis den får magt, som den har agt, noget, som vil have adskillig større interesse for vort land, og som kan få alvorligere følger, hvis vi ikke herhjemme træffer de rette forholdsregler. Den kortsigtede del i Wilsonregeringens plan består altså i ekstratold, i hæmning af kapitaleksport, i valutilån i den internationale fond og i skatteforholdsregler. Den mere langsigtede del er en langt større udfordring til os. Herom sagde premierminister Wilson i underhuset — jeg beder igen om tilladelse til at citere —

„Vi har sagt, hvad det er nødvendigt, at regeringen, at erhvervslivet, og at det britiske folk gør. Vi har talt om behovet for en mere dynamisk udvikling i moderniseringen [af industrien], mere initiativ i vor eksports vækst og en indkomstpolitik, der ikke — som i Selwyn Lloyds dage — kun truer lønmodtagere, men en indkomstpolitik, som baseres på